

KALĖDOS.

Pirmųjų Mišių Lekcija. Sv. Povilo laiškas Titui 2, 11—15.

Mylimiausiasis: Dievo mūsų Išganytojo malonė pasirodė visiems žmonėms mokindama mus, kad atsižadėdami nedorybės ir pasaulinių geismų blaiviai ir teisingai ir maldingai gyventume šitame pasaulyje, laukdami laimingos vilties ir didžiojo Dievo bei mūsų Išganytojo Jėzaus Kristaus garbės atėjimo: kuris pats yra davęs save už mus, kad mus atpirktų iš visokios neteisybės ir kad nuvalytų sau priimtant tautą gerų darbų sekioja. Taip kalbėk ir ragink mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje.

Pirmųjų Mišių Evangelija. Liukas 2, 1—14.

Anno metu išėjo įsakymas iš Ciecoriaus Augusto, kad būtų surašyta visa žemė. Šitas pirmasis surašas tapo padarytas Syrijos prezidento Cirino. Ir visi ėjo į savo miestus, kad kiekvienas prisipažintų. Ir Juozapas iš Galilėjos iš miesto Nazaret keliavo augštin į Judėją į Dovydo miestą vadinamą Betlejem, nes buvo iš Dovydo giminės ir namų, kad prisipažintų su Marija sau sužiedota nešėja moterim. Ir pasidarė tenai bėgant, kad išsipildė dienos gimdyti. Ir pagimdė savo pirmagimį sūnų ir vystyklais jį suvyniojo, ir paguldė jį prakartėje; nes jiems nebuvo vietos užiegoje. Ir piemenų buvo tame pačiame krašte budinčių ir serginčių nakties budėjimus prie savo kaiminės. Ir štai Dievo Angelas stėjo šale jų ir Dievo šviesa apspindė juos ir nusigando didžia baimė. Ir tarė jiems angelas: Nesibijokite, nes štai pranešu jums didį džiaugsmą, kuris bus visoms tantom, nes jums šiandie užgimė Išganytojas, Kuris yra Viešpats Kristus, Dovydo mieste. Ir tas jums ženklas: rasite kūdikį vystyklais suvyniotą ir paguldytą prakartėje. Ir umai su angelu pasidarė dangiškos karuomenės daugybė ir sakė: Garbė augštybėse Dievui ir ant žemės ramybė geros valios žmonėms.

Antrųjų Mišių Lekcija. Sv. Povilo laiškas Titui 3, 4—7.

Mylimiausiasis: Maloningumas ir žmogiškumas mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pasirodė ne iš teisingumo darbų, kuriuos mes buvome padarę, bet sulig savo galtingumu mus išgelbėjo per maudyklę atgimimo ir Šventosios Dvasios atnaujinimo, kurią gausiai išliejo ant mus per mūsų Išganytoją Jėzų Kristų, kad tapę jo malone teisingi, taptume tėvaimiais sulig amžinojo gyvenimo vilties mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje.

Antrųjų Mišių Evangelija. Liuk. 2, 15—20.

Anno metu piemenys kalbėjo tarp savęs: Eime iki Betlejei ir pažinėkime to žodžio, kuris tapo, kurį Viešpats parodė mums. Ir nuėjo skubindamiesi ir rado Mariją ir Juozapą ir kūdikį padėtą prakartėje. O pamatę pažino iš žodžio, kuris buvo pasakytas jiems apie tą vaikėlį. Ir visi girdėjusieji stebėjosi ir iš to ką piemenys buvo pasakę jiems. Bet Marija užlaikė tuos visus žodžius sudėdama savo širdyje. Ir sugrįžo piemenys garbindami bei augštinami Dievą visame, ką buvo girdėję ir matę, kaip buvo jiems sakę.

Trečiųjų Mišių Lekcija. Sv. Povilo laiškas Žydams: 1, 1—12.

Daug kartų ir įvairiais būdais kitados Dievas kalbėjęs tėvams per pranašus paskučiausiomis šitomis dienomis kalbėjo mums per Sūnų, kurį pastatė visoko veldėju, per kurį yra padaręs ir pasaulį, kuris budamas garbės šviesybė ir jo esybės išvaizda ir viską neiojans savo galybės žodžių darydamas nuodėmių nuvalymą sėdi augštybės dešinėje danguje, tiek tapęs geresnis už angelus, kiek skirtingesnis už juos paveldėjo vardą. Nes kuriam angelui kada nors pasakė: Mano sunus esi tu, aš šiandie pagimdžiau tave? Ir vėl: Aš jam busiu tėvas ir jis man bus sunus. Ir kuomet vėl įveda savo pirmgimį į žemę sako: Ir garbės jį visi Dievo angelai. Ir da-gi angelams sako: kuris dvasias daro savo pasiuntiniais ir ugnies liepsną savo tarnais. Sunui-gi: Tavo sostas; Dieve, per amžinamžius teisybės rykštė tavo karaliavimo rykštė. Mylėję teisybę neapkenči teisybės, todėl tave Dieve patepė tavo Dievas džiaugsmo aliejum labiau už savo draugininkus. Ir: Pradžioje tu Viešpatie įkurei žemę ir dangus yra tavo rankų darbas. Jie prašo o tu liksi ir viskas pasęs kaip rubai ir kaip apvilka permainys juos ir persikeis, o tu vis tas pats esi ir tavo metai neišsibaigs.

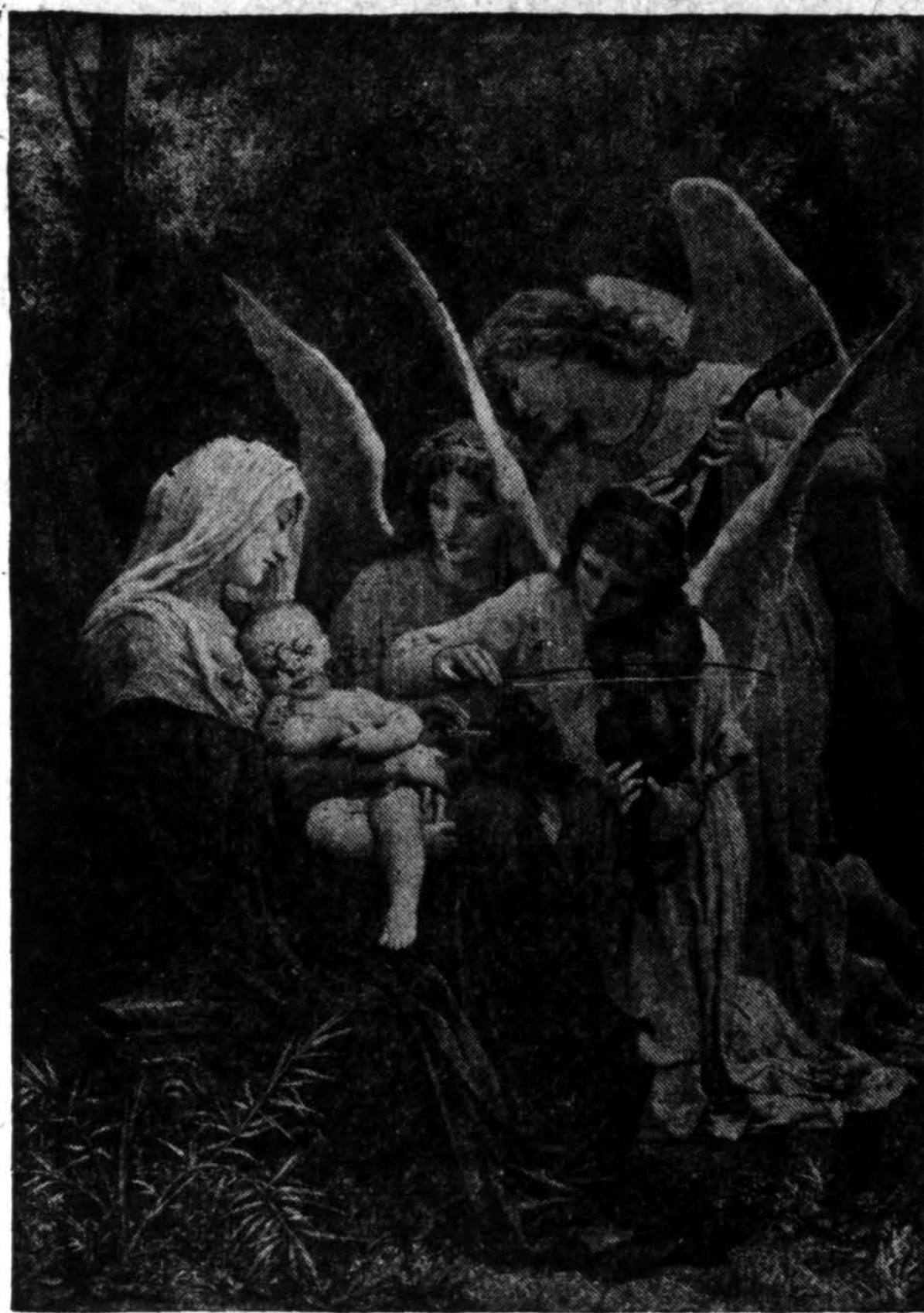
Trečiųjų Mišių Evangelija. Sv. Jono 1, 1—14.

Pradžioje buvo žodis ir žodis buvo pas Dievą ir Dievas buvo žodis. Tai buvo pradžioje pas Dievą. Viskas per jį tapo padaryta ir be jo nebuvo padaryta nieko kas tik padaryta tapo. Jame buvo gyvybė, ir gyvybė buvo šviesa žmonėms. Ir šviesa tamsoje šviečia, o tamsybės jos neapėmė. Buvo Dievo siūstas žmogus, kurio vardas buvo Jonas. Šitas atėjo liudyti, kad liudijimą duotų šviesai, idant visi tikėtų per jį. Jis nebuvo šviesa, bet kad liudijimą duotų šviesai. Buvo tikroji šviesa, apšviečianti visus žmones ateinančius į šį pasaulį. Pasaulyje buvo ir pasaulis per jį padarytas tapo ir pasaulis jo nepažino. Į savybę atėjo, ir savieji jo nepriėmė. O visi kurie priėmė, tiems davė galybę tapti Dievo sunumis, tiems ką tiki jo vardu, kurie ne iš kraują, ir ne iš kuno valios ir ne iš vyro valios, bet iš Dievo yra užgimę. Ir žodis tapo kūnu ir gyveno numyse ir matėme jo garbę, garbę kaip viengimio, kurį Tėvas pagimdė, pilną malonės ir tiesos.

KALĖDŲ OKTAVO SEKMADIENIS.

Mišių Lekcija iš Sv. Povilo laiško Galatams 4, 1—7.

Broliai: kurio laiku įpėdinis tebėra mažas, niekuomi nesiskiria nuo vergo, nors yra visako savininkas, bet yra po globėjais ir pildytajais iki tėvo paskirtam laikui: taip ir mes kol buvome maži, vergavome po pasaulio galvalais. Bet kada laiko pilnybė atėjo, Dievas pasiuntė savo sūnų pasidarintį iš moteriškos, patapusį po teise, kad tuos atpirktų kurie buvo po teise, kad gautume pasavintų sūnų teisę. Bet kadangi esate sunus, Dievas į jus širdis leido savo Sunaus Dvasią šaukiančią: Abba. Tėve. Tai-gi jau nėra vergas bet sunus, o jei sunus, tai ir įpėdinis per Dievą.

Garbė augštybėse Dievui, o ant žemės ramybė geros valios žmonėms.

Mišių Evangelija Liuk. 2, 33—40.

Anno metu Juozapas ir Jėzus motina Marija stebėjosi tuomi kas buvo kalbama apie jį. Ir laimio jiems Simeonas ir tarė jo motinai Marijai: Štai šitas yra padėtas daugeliui griuti ir atsikelti Izraeliui: ir ženklui, kuriam bus priešingumų: ir tavo pačios dušią persmeigs kardas, kad iš daugelio širdžių apsirinktų mintys. Ir buvo pranašė Ona, Pannelio dukte iš Asero padermės: ji jau buvo pažengusi dienų daugybėje, ir buvo gyvenusi su savo vyru septynerius metus nuo savo mergystės. Ir ši našlė iki aštuoniąsiasdešimts metų: kuri neišeidavo iš bažnyčios pasninkais ir maldomis tarnaudama per dienas ir naktis. Ir ši atėidama ta pačia valanda garbino Dievo ir kalbėjo apie jį visiems laukusiems Izraelio atpirkimo. Ir kada atliko viską sulig Viešpaties įstato, sugrįžo į Galilėją ir savo miestą Nazareth. Bernelis-gi augo ir stiprėjo pilnas išminties: ir Dievo malone buvo jame.

Redakcijos pastaba. Kalėdų savaitė apima daug švenčių. Norint sutalpinti visas jų leikas ir Evangelijas viename "Laivo" numeryje, būtų nelikę vietos kitiems daiktams ir švenčių numeris būtų išėjęs per daug vienodas. Kad to nepasidarytų visai netalpiname Kučios, sv. Stepono, sv. Jono ir Nekaltųjų Bernelių leikų ir Evangelijų, pasitenkindami tik trimis Kalėdų Lekcijomis bei Evangelijomis ir viena Kalėdų Oktavos Sekmadienio švente. Kalėdos ir sekmadieniai visur ir visuomet švenčiami, o kitos minėtosios šventės tik retkarčiais. Šįmet sv. Stepono diena yra švenčiama tik del to, kad pasitaiko sekmadienyje.

KALĖDOS.

Dievo Sunus, tapęs žmogum, išmokino mus tų tiesų, į kurias reikia tikėti, ir tų įsakymų, kuriuos reikia pildyti darbais. Bet jisai neskyrė švenčių didiems atsitikimams minėti, nei Jo paties gyvenimo sukaktuvių neįvedė. Žmonės švenčia Kalėdas neturėdami aiškaus įsakymo iš Dievo, bet švenčia visi krikščionys del to, kad ir be įsakymo visų širdys, mylėdamos V. Jėzų, nori paminėti Jo gimimo sukaktuves. Ipročio šventi Kalėdas nebuvo pirmaisi trimis šimtais metų po Kristui. Tais laikais krikščionys gyveno tarp Rymo ir Grekijos stambeldžių. Stambeldžiai iš senovės buvo įpratę šventi savo pramanytųjų dievų gimimo dienas. Gruodžio mėnesyje stambeldžiai ypąč švęsdavo saulės gimimo dieną. Mat saulė nuo vidurvasario vis trumpina savo šviesą kasdien, tik Gruodžio pabaigoje liaujasi tų dariusi ir pradeda ilgyti. Tą saulės permainingą stambeldžiai vadindavo Nepergalimojo Gimimo.

Krikščionys bjaurėdavosi stambeldžių įpročiais ir nenorėdavo juose dalyvauti. Del to krikščionys ir V. Jėzaus gimimo sukaktuves nešvęsdavo per tris šimtus metų su viršum.

Ketvirtame šimte metų krikščionija užvaldė pasaulį. Tada jau nebuvo pavojaus stambeldžiškai išrodyti, arba stambeldžiškai užsikrėsti. Pačios stambeldžių šventės arba sumažėjo arba visai išnyko. Bet dar truko kelios dešimtys metų iki kol krikščionys pradėjo šventi V. Jėzaus užgimimo sukaktuves.

Buvo gana stambių kliučių tai šventei įvesti. Evangelijose buvo paminėta, kad V. Jėzus gimė penkioliktais Tiberijaus Ciecoriavimo metais, bet nebuvo pasakyta nei kokiame mėnesyje nei kokia diena. Jeruzolimos vyskupas šventas Kirilius rašė popiežui Julijui Pirmajam klausdamas kokią dieną reikia V. Jėzaus užgimimą šventi ir patardamas šventąjam Tėvui pažiūrėti į žmonių sąrašus padarytus Betlejeje nugalentus Ryman. Šventam vyskupui neparėjo į galvą, kad Rymo valdininkai stambeldžiai V. Jėzaus gimimu nesirupindami nelaike nei smulkių Betlejeus užrašų, o padarė iš jų ištraukas kiek buvo ir kokių žmonių užrašyta, pasilaikė vien tas sutraukas, panaikindami vardų ir pavardžių lapus.

Jonas iš Nikių rašo, kad Julius I atsakęs Sv. Kirilijui ir liepęs V. Jėzaus užgimimo dieną šventi Gruodžio 25 d. Nikių Jonui rodėsi, kad sv. Julius I buvo skaitęs tuos Rymo valdininkų užrašus, bet mes

abejojame. V. Jėzaus užgimimo diena tapo sužinota veikiansiai šitokiu būdu.

Zydų tautos kunigija buvo padalinta į 24 skyrius. Kiekvienas skyrius dukart kas metai tariaudavo Jeruzolimos bažnyčioje per vieną savaitę. Zacharijas sv. Jono Krikštytojo tėvas buvo iš giminės Abia. Ta kunigų giminė priklausė prie aštuntojo skyriaus. Taip tvirtina Zydų užrašai. Aštuntąjai giminei rudeninis tarnavimas bažnyčioje 748 metais nuo Rymo miesto įkurimo atsiėjo 9 d. Spalio mėnesyje. Šešiais mėnesiais po to angelas Gabrielius apreiškė Marijai V. Jėzaus užgimimą. Tai turėjo būti Kovo mėnuo. V. Jėzaus užgimimas įvyko 9 mėnesiais po apreiškimo, t. y. Gruodžio mėnesyje.

Sunkiau susekti delko tapo parinkta dvidešimt penktoji diena Kalėdoms. Kai kurie raštininkai sako, kad Dievas stebuklingai padaręs, idant visi be susikalbėjimo sutartų ta pačia diena šventi. Išganytojo užgimimo šventę. Nebūtų Dievas daręs to stebuklo, jei diena nebūtų buvusi teisingai pataikyta. Bet mums išrodo, kad stebuklo čia nebuvo visai. Popiežių autoritetas nutiesė Velykų šventimo taisykles; popiežių autoritetas padarė, kad ir Kalėdas visi ėmė šventi Gruodžio 25 d.

Kalėdų šventės reikšmė yra paminėti tą stebėtiną Dievo malonę, kad Sūnų atsiuntė užgimti ant žemės. Nesvarbu kokioje dienoje daromas tas atminimas, bet svarbu, kad žmonės atmintų Dievo gerumą.

Visi trys V. Dievo Asmenys buvo pertekę danguje visokios laimės. Nei vargas nei rupestis nei mažiausias šešelis negalėjo dfrumsti jų linksmybės. Bet Dievas matė žmones nelaimėje, į kurią jie patys savo liuosų noru įkliuvo. Savo noru ir įjegomis žmonės iš tos nelaimės negalėjo išsigelbėti, delto Dievo Sunus tapo žmogum, kad juos išgelbėtų.

Budami nuodėmėse ir vergaudami piktajai dvasiai žmonės savo kentėjimus dauginosi besiaugštinami vieni už kitus, nes iš to kildavo kovos ir karai tarp jų. Godulystė taip-gi prisidėdavo prie vargų padauginimo, nes del turto žudydavosi vieni kitus. Kuno geidulių nevaldymas ligomis buvo žmones pavaišinęs. Tai-gi puikybė, godumas ir išsilepinimas buvo žmonių vargų daugintojai.

Dievo Sunus užgimdams žmogumi parodė visiems, kad reikia ir galima apsieiti be tų trijų daiktų, kurių sugedusioji prigimtis labai trokšta. Jis užgimė visai negarbingoje vietoje, net ne žmonių gyvenime tik gyvulių tvartelyje. Prieš pat užgimiant žmonės jo motiną buvo atstumę nuo savo durių keletoje namų.

Jis užgimė iš neturtingos šeimos ir užgimęs nei lopšio nerado prirengto. Nei didžiausio vargdienio vaikams užgimimo dienoje nebuvo taip sunku. Jam nebuvo nei lovos: reikėjo pasitenkinti gyvulių edžiomis.

Apie lepumus nebuvo kalbos. Palestinoje žiemos nešaltos, bet Gruodžio mėnesyje buva šalti ir šurpus lytus. Kristus gimė lytų metu, nes tik del to Marija ir ieškojo prieglaudos tvartelyje, kad buvo šaltų lytų laikas.

Savo užgimimu Išganytojas pamokino mus pamažinti vargų daugybę patardamas netrokšti garbės, turtų ir lepumų.

PALAIMINTAS ANDRIUS BOBOLIS, JEZUITAS.

Tas didis Dievo tarnas užgimė 1591 metais iš garbingos Bobolių šeimos Baltgudijoje. Įgavęs gimdytojų namuose gerą išauklėjimą, įstojė Tėvų Jezuitų vienuolijon. Išventintas ir kunigus, tapo nepaprastai uoliu misijoniorium, daugiausiai dirbdamas, kad pravoslavai taptų katalikais. Bet kuo daugiau dušų jis atvertė prie Dievo, tuo labiau turėjo kentėti persekiojimų nuo atskalunų. Jis jiems atsakydavo kantriai ir maloniai. Iniršę priešai tykojo jį nužudyti. Jis tai žinojo ir džiaugėsi, kad del Kristaus galės gyvybę pašvesti. Matydams atvykstančius priešus, miške puola ant kelių ir šaukia: "Teesie Tavo valia," pasiduoda į savo priešų rankas. Kazokai, pagavę kunigą Andrių, pradžioje maloniai kalbino jį pamesti katalikų tikybą.

"Už visas šio pasaulio gerybes neišsižadėsiu savo myliausio Išganytojo," atsakė jis. "Jėzų mylėti ir jam ištikimai tarnauti galima tiktai katalikų tikyboje."

Iniršę už tokį atsakymą, kazokai puolė ant kunigo, nuplėšė rubus surišo, mušė ir plakė rykštėmis iki kraujo. Paskui atvilkę jį netoli miestelio Janavą (arti Lietuvos Brasto), nuplėšė gyvam kailį nuo galvos, pirštų ir rankų, o bedieviškai pašiepami iš kunigo apdaro ir vardo, pylė ant naujų žaidžų miežių pjaulus. Kiti nedegniais degino šonus ir kalo pašinus po nagais. Kankintinis tiktai meldėsi, prašydamas Dievo atleidimo savo budeliams. Jie-gi negalėdami nukęsti tos kalbos, išlęsto jam vieną akį ir ištraukė liežuvį. Taip suplėšytą ir baisiai sužeistą įmetė pusgyvį į balą. Ką tik gyvas Andrius Bobola keltą valandų gulėjo baloje. Paskui kazokų vadas kardu jį nugalabijo. Toje valandoje nepaprasta šviesa pasirodė ties Janavos miestu. Persigandę kazokai šoko ant arklių ir pabėgo. Dievobaimingi žmonės paėmė šventą kuną ir nunešė į Pinską į Jezuitų vienuolyną, kur nabašninkas tapo padoriai palaidotas. Jis tapo nužudytas Gegužio 16 d., 1657 metais.

Jo kunas užsiliko nesugedęs, tik sudžiūvęs iki šiai dienai. Kun. P. Bučys savo akimis tą lavoną matė Polocke Rugsjučio mėnesyje, 1913 metų. Grigalius XVI Sausio 25 d., 1835 m., pripažino, kad tas kuno nepuvimas yra stebuklas. Kadangi stebuklų nuotikų buvo nemaža ir jie tapo iširti, tai Lietuvos ir Lenkų vyskupai pradėjo maldauti Apaštališkojo Sosto priskirti Andrių prie šventųjų. Popiežius Pijus IX Birželio 24 d., 1853 metais, iškilmingai pripažino Tėvą Andrių Pabolį palaimintoju.

Naudinga bus priminti, ką tas šventasis prieš šimtą metų išprašavo.

1819 metais Tėvas Korzeniowski, Dominikonas, gyvendamas Vilniuje, tankiai pats vienas apmąstinėjo savo tėvynės likimą, kurios padėtis po Rusų carų valdžia kas kart labiau blogėjo. Vieną kartą labai vėlu laiku jis atidarė langą savo kambario ir pakėlęs akis į dangų, šaukėsi palaimintojo Andriaus užtarimo. Pirminė šventąjam jo pranašystė šiais žodžiais: "Daug metų atgal pranešei nelaimingai tėvynę sugrąžinimą jos teisių ir neprigulmybės, apginimą nuo pravoslavių ir atskalunystės. Ar-gi tas išsipildys?"

Buvo jau vėlyva naktis, kuomet užbaigęs savo maldas, kun. Korzeniowski norėjo eiti gultų, bet staiga pamatė savo kambario viduryje garbingą palaiminto Andriaus pavidalą Jezuitų rubuose. "Tai esmi, Tėve. Aš esmi tas, kurio prieš valandėlę šaukėsi, atidaryti langą ir pamatysi daiktų, kurių savo gyvenime nesi matęs." Dominikonas atsikėlė, atidarė langą ir nustebo. Ties langu, kur buvo darželis, vienuolis pamatė plačius laukus kaip tik akis siekė. Palaimintas Andrius kalbėjo: "Tie patys laukai, kuriuos matai, tai Pinsko apigarda, kur

aš turėjan laimę kentėti už Kristaus tikėjimą. Bet veizėk toliaus ir pamatysi, ko trokšti." Dominikonas pažvelgė antrą kartą ir pamatė daugybę įvairios karuomenės Rusų, Turkų, Prancūzų, Anglų, Vokiečių ir kitų tautų, kurių negalėjo pažinti, tarp savęs besizudančias dideliais miršimais. Tėvas Korzeniewskis negalėjo suprasti, ką tai visa reiškia? Pal. Andriejus taip jam išaiškino: "Ateis sumišimo ir kraujo praliejimo laikas visoje Europoje. Kuomet įvyks taika, Lietuva ir Lenkija atgys ir sugrįš į savo politinį gyvenimą. Aš tapsiu pripažintas ypatingu jų globėju." Dominikono širdis užsidegė džiaugsmu, bet buvo ir abejonės, ar tas apreiškimas nėra tikrai vaidentuvės išsivaizdinimas, ar sapnas tikrai. "Aš pats, atsakė Pal. Andrius, tave užtikrinu, kad viskas, ką matei ir girdėjai, yra tiesa; ateityje viskas išsipildys, ką tau pasakiau. Dabar eik pasilsėti. Štai mano žodžių tikrybės ženklas." Padėjęs savo ranką ant stalo, paliko jį antspaudą ant jo ir išnyko.

Tėvas Korzeniewskis pirma buvo nustebęs, paskui aprimo ir padėkojo visų pirmą V. Dievui už apreiškimą. Paskui prisiartinęs prie stalo, matė ant jo antspaudą palaimintojo dešinės rankos žymę. Tą ženklą labai ištikimavo ir nuėjo gultu. Anksti rytą kaip tiksliai išbudo iš miego, nubėgo tuojau prie stalo, o matydamas, kad stebuklingas ženklas pasiliko, visai paliovo abejojimus. Pašaukė į savo kambarį vienuolius tėvus bei brolius ir apsakė jiems atsitikimą.

Tas nuotikis nėra tikėjimo dogmatas, bet jis yra rimtas istorijos nuotikis užrašytas seniai prieš 1914 metus. Jį minėjo ir garsusis istorikas Theiner viduryje devynioliktojo šimtmečio.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Už kitas karo rūšis bausesnis yra Anglijos karas su Airija, nes jis tiesiau sakant yra karas valdžios su pavaldiniais. Anglijos katalikai, nors šiaip labai ištikimi savo šaliai ir jos politikai, nepagarbia žiaurių priemonių, kurias Anglija vartoja Airijoje. Karo metu labai pasižymėjo Anglas Sir Philip Gibbs. Jis yra katalikas.

Gruodžio pradžioje Londono pietinėje dalyje buvo katalikų susirinkimas. Ten kalbėjo p. Gibbs ir papieikė Anglijos apsiėjimą Airijoje.

Bet ir iš Airių pusės ne viskas yra kaip reikėtų. Cork'o vyskupas atskyrė nuo Bažnyčios tuos visus, kurie žudo ar prisideda prie žudymo, nors tai būtų vartojama kaip pagieža prieš Anglijos priešpauką. Anglijos paskirtasis Airijos sekretorius Sir Hamar Greenwood laukia, kad katalikų Bažnyčia prisidėtų prie Airijos nuraminimo. Bažnyčia galėtų tai padaryti, jei Anglija apsiimtų išpildyti, ką Bažnyčia pripažįs Airiams. Tuom'o vyskupas taip-gi darbuojasi, kad pasiliautų nežmoniški žudymai iš abiejų pusių, bet ir galutinai pasekmės nebūs, kol abi tautos nesutars pripažinti Kristaus taisyklę ir jas pildyti.

Bažnyčių aukų dėželių tuštinimas neapnuoka darbo. Tą prityrė vagis, kurį Baltimore, Md. sugavo kun. Reith betuštinau našlaičių dėžė. Vagis prisipažino sv. Grigaliaus bažnyčioje pelnęs vieną centą, sv. Petro Klaver'o dešimt centų, sv. Pijaus—penkiolika centų ir Nekalto Prasidėjimo—vieną dolerį. Išplėšimas dėželių keturiose bažnyčiose atėmė ketelį valandų darbo, o naudos davė tik \$1,26.

Suv. Valstijų vyriausybė gabena dabar į Ameriką lavonus savo kareivių žuvusių Prancūzijoje ir laidoja juos Arlington National Cemetery (Arlingtono Tautinės Kapinės). Gruodžio mėnesyje tapo parvežta 1,230 lavonų. Lygiai trečdalis jų vyrų atidavusių savo gyvybę už Amerikos reikalus buvo katalikai. Tuom tarpu katalikų skaičius Amerikoje neįsėna nei penktos dalies. Tai reiškia, kad Amerikos katalikai už jos reikalus paskutiniame kare aukojo gyvybes beveik dusyk tiek negu nekatalikai. Tai parodo, kad katalikai Amerikos tėvynę myli labiau negu užtekina. Gaila, kad Arlingtono kapinėse nėra katalikiškos koplyčios. Savo pasišventimu šios šalies reikalams katalikai ją užsiplėnė.

Neseniai Belgijoje įvyko ministrų permaina. Jų pirmininkas dabar yra Carton de Wiart. Jis buvo Jaunosios Dešinės vadas. Taip vadinasi krikščionių demokratų organizacija. De Wiart yra 50 metų vyras. Vjesame gyvenime jis dalyvauja nuo 1890 metų. Jis taip patinka žmonėms, kad dar nei kartą neprarado rinkimų į savo šalies parlamentą. Teisių ministru jis budavo nuo seniai.

Jis yra išėjęs teisių mokslus, bet turi ir nepaprastų artisto gabumų. Jis yra nepaprastai iškalbus ir rašo puikių veikalų. Geriausia jo parašyta knyga yra Degantysis Miestas (La Cite Ardante). Už savo raštų puikumą jis tapo Prancūzijos Instituto korespondentu.

Šiais laikais yra labai sunku būti ministrų pirmininku Belgijoje, nes nei viena partija neturi atstovų daugumos parlamente. Bet tikimasi, kad de Wiart mokės ir tą kliūtį pergalėti. Jį gerbia ir priešai, nes jis visuomet budavo mandagus ir teisingas net tiems, kurie priešinosi jam.

Vokietijoje Werthmann'o Institute Berlyne tapo padauginti katalikiško visuomenės veikimo kursai moterims. Tuose kursuose merginoms mokinasi du metus ir gavusios diplomą tampa paskirtos kaip klebonų pagelbininkės visuomeniškiems Katalikų Bažnyčios darbams. Jos sekretoriauja įvairiose visuomenės ir labdarybės įstaigose, jos vaikščioja per namus kalbindamos susitvarkyti nesutvarkiusias šeimynas, jos auklėja katechistes ir padaro neapsakomą daugybę kitokio naudingo katalikiško darbo, kur nereikia galybės dalinti sakramentus.

Kanadoje 70 mairių nuo Quebec'o prie šv. Lauryno upės sudegė garsi katalikiškoji mokykla Ste Anne de la Pocatiere. Nuostoliai išėna pusę milijono dolierių. Mokinių buvo 500, bet nei vienas nesudegė nei netapo sužeistas.

Prancūzijos Apšvietos ministras pereitą rudenį emė tyrinėti kokias mokyklas mėgsta lankyti Prancūzų vaikai. Prancūzija yra padalinta į 90 departamentų. Dvidešimt trijų departamentų sąrašai jau atbaigti. Jie parodė, kad tuose departamentuose yra 813 valdžios mokyklų be tikėjimo. Jose mokinasi tikėtai 10 nuosimčių vaikų. Tuose pačiuose departamentuose katalikai turi taip-gi 813 savo mokyklų su tikėjimu ir jose mokinasi 78,710 vaikų, t. y. devyniasdešimt nuosimčių vaikų.

Didelis yra departamentas Maine et Loire. Jame yra 782 valdžios mokyklų be tikėjimo. 1913 metais tose valdžios mokyklose buvo tik trys vaikai mažiau negu katalikiškose. 1914 m. katalikiškųjų

viršus jau buvo 270 vaikų. 1916 m. katalikiškiosios pralenkė valdžios kusias 1,351, o 1917 m. 2,191 v. Paskutiniams 1919 m. tame pačiame departamente katalikiškose mokyklose buvo 4,829 vaikų daugiau negu valdžios. Tai ženklas, kad net tame departamente, kur laisvamanija skaitėsi stipriausia, visuomenė kaskart labiau supranta, jog mokyklos be tikėjimo netinka tikslui. Prancūzijoje katalikiškios mokyklos visos lėšas turi gauti iš savęs, o betikėjiminės visą užlaikymą gauti iš valdžios.

Kol Austrija buvo galinga tol katalikui buvo sunku tapti ministru. Per 50 metų, t. y. nuo 1871 m. nei vienas katalikas nebuvo jos ministrų pirmininkas. Tik dabar, kad laisvamanija įklampino tą šalį ir nelaimės pildantis savo tikėjimą katalikas D-ras Mykolas Mayr tapo ministrų pirmininku, kad išvestų iš vargų, į kuriuos įvedė prankejai.

D-ras Mayr yra krikščionių demokratų partijos žmogus. Ta partija Austrijoje vadinasi krikščionimis-socialistais. Ji pilnai laimėjo paskutinius rinkimus.

Dabartinis Austrijos ministrų pirmininkas yra gimęs 1864 m. Gimmnaziją jis išėjo pas vienuolius Benediktinus Kremsmuenster'e. Universitete jis mokinosi istorijos ir pats tapo istorijos profesorium Innsbruck'o universitete. Du jo didieji veikalai yra "Cecorius Maksimilijanas" ir "Andrius Hofer." Lietuviai gal ne visi žino, kad Andrius Hofer buvo sodietis didžiausias kovotojas už Tyrolio laisvę. Priešai jį sušaudė.

Didžiam kare pragarsėjo Prancūzų generolas de Castelnau. Jis gyvena mieste Nancy. Su to miesto katalikų vyskupu De la Celle generolas sutarė ir įtaisė katalikišką visuomenės centrą. Tat yra didokas namas gražiame medžių darže. Name yra svetainių susirinkimams ir kambarių mažesniems sueigoms, knygynas, paskaitos klesės ir kitokių padarais pasilinksminimo priemonių. Katalikiškų organizacijų rekomenduoties keleiviams yra kambarių pernakyoti.

Dvasiškojo Gyvenimo Malonumas.

Prisitaikant prie Švento Pranciškaus Galezo.

Vertė: Kun. V. Kulikauskas.

DIEVOTUMO PAMATAI.

Tąsa.

Kreipk nuo jos savo mintis kokiais gerais ir naudingais darbais, nes tokiu būdu palenkdamas savo širdį prie jų, nustumsi šalin piktosios dvasios kurstymus. Mes prieš didelės pagundas turime kovoti su nepergalima drąsa. Ir nors jų pergalėjimas yra mums labai naudingas, bet daug daugiau mes pelnome kovodami prieš mažas. Mat, nors didesės viršija mažasias savo didumu, tai bet-gi mažosios viršija skaitlingumu, taigi pergalėjimas šitų yra pergalėjimu didžųjų. Tokios mažos pagundos prieš rustybę, įtarimų, užvydėjimo, nępaktanos, suvadžiojimų liežuvių, tuštybės, veidmainystės, klastos, netinkamų minčių sudaro nuolatinį darbą tiems, kurie yra labiau dievoti. Štai del tų aplinkybių, mes privalome su didžiu rupestingumu ir uolumu būti pasirengę kovoti su didelėmis pagundomis, kuomet jos atsitinka ir gerai ir rupestingai gintis nuo mažųjų užpuolimo.

Negalimas yra daktas būti visiškai išsiskyrus nuo jų įnkirumo, vienok tai niekis. Geriausias atsispjrimas, tai nevanginti savęs, pasiduoant sumišimui. Pagunda negali mus užgauti, kolei esame pasiriję Dievui tarnauti. Nepaisyk jų mažų užpuolimų, o kaip pajunti, kad pradeda apimti tavo širdį, padaryt vieną kitą priešingos pagundai dorybės aktą, o labiausia meilės Dievo aktą. Šitas yra geriau daryti, ne kaip nuolatos kartoti priešingos dorybės aktus, nes ineni kaip ir į ginčus su pagundomis.

Laikas nuo laiko pasižiūrėk giliai į save, sugauk, kokia yra viešpataujanti yda tavo dušioje ir tai padaręs, pasirink toki gyvenimo būdą, kuris nuolatos eis prieš ją mintyje, žodžiuose ir darbuose. Pavyzdin, jei jautiesi linkęs prie tuštybės, dažnai prisimink što gyvenimo vargus, kaip įkiris sūžinei bus tos tuštybės mirties valandose, kaip jos netinka garbiai širdžiai. Dažnai kalbėk prieštuštybę, stengkis ją visiškai paniekinti. Pačiu kalbėjimu prieš kokį nors daktą, mes paraginame save prie neapkenimo jo, nors pradžioje butume buvę prie jo prisirišę. Prisiversk, kiek gali, atlikinėti kokių prastų nuženintų darbų, kad ir tai atsieitų tau su sunkumu. Tokiu būdu pripsi priu nusizeminimo ir susilpnysi tuštybę. Ir nors ateis pagunda, tavo palnkimas jau jai taip nepataikaus ir kovosi prieš ją daug drąsiau.

SKYRIUS XVI.

Apie neramumą.

Neramumas yra nevien paprasta pagunda, bet viena iš versmių, iš kurių ir per kurias teka daug pagundų. Sale nuodėmės jis yra didžiausia blogybė krikščioniškai dušiai. Kaip sakilimai ir vidujai sumišimai visiškai griaua viešpatiją ir atima jai galę atsispirti priešui, taip musų širdis, nerami ir sumišus savyje, netenka jėgų užlaikyti dorybes, kurias igijo, o taippat atsistengti priešui, kuris vartoja visas priemones, kad, kaip sakoma, "drumstame vandenyje žuvis gaudytų". Neramumas pareina nuo nekantraus troškimo greičiau būti liuosais nuo blogo, kurį kenčiame, ir įgyti gerą, kurį turime vilti turėti. Niekas labiau už neramumą nedidina mus blogo ir neatitolina mus nuo gero. Tai-gi, kada jauti troškimą būti liuosu nuo blogo, arba atsiekti kokį gera, užvislabiausia rupinkis užlaikyti ramybėje ir tvarkoje savo mintį. Duok laiko protui ir valjai susitelkti savyje, o paskui šaltai ir ramiai eiti prie savo troškimų dalyko, pritaikant įrankius, kurie pasirodys tinkami. Sakydama šaltai, nemanau, kad apsilieidusiai, bet be paskubos ir sumišimų, kitaip, vietoje atsiekti gerą pasėkmę iš savo troškimo, gali viską pagadyti, ir liktis da labiau sumišęs. Peržiūrėk dažnai dieną, bet mažį mažiausia ryte ir vakare, ar turi savo dušią savo rankose, kaip apie save pasakė karalius Dovydas, ar neįspėlė tau jos geiduliai ir nekantrumas. Žinrėk, ar turi savo širdį savo valdžioje, ar ji neįstruko iš tavęs, kad įsipintų į kokius betvarkius meilės, neapkantos, užvydo, godumo, baimės, ar džiaugsmo jausmus. Jei ji išklydo, už vis pirmausia, ieskok ją ir vesk ramiai atgal, statyk po Dievo akių, pavesdamas savo jausmus ir troškimus Jo šventai valjai.

Nedaleisk savo troškimams, kad ir menkiausiems, padaryti save neramiu, nes po tokių mažų neramumų, didesnieje ras tavo širdį labiau parengtą sumišimams ir nekantrumas. Kada jauti, kad daraisi

neramus, pavesk save Dievui, ir pasirišk nedaryti to, ko trokšti, kolei neramumas nepraeis. Jei troškimai ristių su tuo, ko negalima atideramumas, tada ramiai ir šaltai suvaldyk save, tvarkant, kiek galima, savo troškimą, ir veikiant ne sulyg savo palinkimo, bet sulyg savo proto. Jei gali, išreisk savo neramumą tam, kuris vadovauja tavo dušiai, arba nors savo geram, dievotam draugui ir neabejok, kad pagelba tau tuojaus pribus, nes išreiskimas savo širdies skausmų kitam, tą pat padaro su dušia, ką kraujo nuleidimas karštyje padaro su kunu. Tai vaistų vaistas.

SKYRIUS XVII.

Apie dvasines ir kumiškas paguodas.

Dievotumas nėra tai saldus ir švelnus širdies sujudimai, kurie išsaulia dusavimus ir ašaras ir teikia mums malonų pasitenkinimą mūsų dvasiškose lavinimuose. Dievotumas ir paguoda nėra tai vienas ir tas pats daktas. Yra jaučiamos paguodos, kurios yra geros ir paeina nuo Dievo, bet yra ir kitos nenaudingos, pavojingos, pražutingos, kurios eina arba nuo mūsų priginties, arba nuo priešo. Kas del dušios geidimų ir pamėgimų yra abelnas pamokymas, kad jų vertė gali but pažinta iš jų vaisių. Širdis yra gera ta, kuri turi gerus pamėgimus, o pamėgimai yra tie geri, kurie veda prie gerų pasekmių ir šventų darbų; jei paguodos daro mus labiau nusizeminusiais, kantriais, paklusniais, galestingais ir užjaučiančiais, rimtesniais marinime savo palinkimų, pastovesniais lavinimuose, labiau pasivedusiais ir atsidavusiais tiems, kuriu reikia klausyti, prastais savo gyvenime, tai nėra abejonės, kad jos yra nuo Dievo. Bet jie tie malonumai yra tik sau malonumai ir daro jie mus smalsiais, aštriais, formalistais, nekantriais, užsispyrusiais, išdidžiais, pasitikinčiais savim, kietais užleisti kelią savo artimui, ir jei svajodami apie šventumo vainiką, purtomės pasivesti vadovystei, priešinamės perspėjimams, tai nėra abejonės, kad tokios paguodos yra netikros, pražutingos, nes geras medis veda gerus vaisius.

SKYRIUS XVIII.

Apie troškimus.

Geriej troškimai yra dvejos rūšies: vieni didina malonę ir garbę Dievo tarnų, kiti nieka negelbsti. Pirmieji gali buti taip išreikšti: Trokštu, pavyzdin, duoti išmaldą, bet neduodu, delto kas neturi iš ko. Šitoks troškimas didina meilę ir pašvenčia dušią. Kitos vėl dievotos dušios norėtų pralieti kraują už tikėjimą, bet to negali atsiekti. Antros rūšies troškimai štai koki: aš norėčiau duoti išmaldą, bet nenoriu skirtis su savo pinigais; šiuose troškimuose truksta ne galėjimo, bet valios. Toki troškimai yra be vertės pašvesti save, ir šv. Bernardas sako, kad tokių troškimų pilnas pragaras. Pastebėk taippat, kad nekuri troškimai išrodo antros rūšies, o jie yra pirmos, o vėl kiti išrodo pirmos, o yra antros. Pavyzdin, nėra Dievo tarno, kuris mestų norą tarnauti Dievui geriau, jaučiant, kad nedaro del, Jo tiek, kiek norėtų daryti.

Kad jie netarnauja Dievui su tokia tobulybė, su kokia norėtų jiems rodosi, kad jų troškimai yra kludomi vien trukumu, bet yra kitaip, jie trukdomi yra paties mirtino gyvenimo, kuriame yra ne taip lengva daryti, kaip trokšti. Šitie troškimai yra, apskritai imant, geri, jie uždega ir valo dušią. Bet jei atsitinka ypatinga proga, pavyzdin, atleisti įžeidimą, arba išsžadėti savo valios, o mes vietoje taip padaryti, viską baigiame tik tuščiu noru, jie yra tikrais juokais, o net daro dušią kaltesne, nes buvo graži proga savo tvirtą palinkimą prie gero išpildyti, o jis liko neįpildytas. Toki troškimai iškarto rodosi pirmos rūšies, o ištikrųjų priguli prie antros.

Kas del troškimų tobulybės laiky savo širdį liuosą; nedaleisk, kad perdidelis skaitlius troškimų kankytų ją. Troškimai gali užsimanyi, kad tobulybės darbe, neturėtų buti jokios priešinybės, jokio tamsumo, bet viskas šviesu, kaip vidudienys, taippat jokio nuobodumo, arba išsiblaškyimo, o tik malonumas ir kaip tik atsitinka kokia nors viduje pagunda, toki troškimai pasirodo ne patenkinti. Nega na jiems kad mes nesutinkame su pagunda, bet reikalauja, kad net jos nejaustume.

Yra reikalinga nuslėgti tą troškimų daugybę, kad musų dušia ne niekniekianti su jais, neatnešdama nieka gera. Apskritai kalbant, mažiausias daktelis atliktas daug vertesnis, negu didi troškimai to, kas viršija mus jiegas. Dievas trokšta nuo mus labiau ištikimybės mažose daktuose, kuriuos galime išpildyti, negu troškimo didžių, kurie yra virš mus išmanymo.

SKYRIUS XIX.

Apie liudnumą.

Liudnumas gali buti geras ir blogas, anot šv. Povylo. Liudnumas, kuris kreipia mus prie Dievo atneša daug išganingų vaisių, o liudnumas prie pasaulio atneša mirtį.

Liudnumas, apskritai imant, yra blėdingas. Sulyg Bažnyčios daktarų nuomonės, liudnumo medis turi aštuonias šakas: galestingumą, atgailą, skausmą, tinginystę, rustybę, užvydą, neapkantą ir nekantrybę. Tik dvi pirmosios yra geros, o kitos niekai. Ekklezijastas sako, kad ludėsis užmūša daug, ir turi mažai vertės, nes tikrai du upeliai iš jo bėga geri, o šeši visiškai blogi.

Blogas liudnumas daro sumišimą protė, sujudimą dušioje ir užlaiko neramumą. Dovydas karalius skundžiasi netikėtai ant liudnumo, kuomet jis sako: "Kam esi liudna, mano dušia?" bet ir ant sumišimo ir neramumo: "Kam mane kvaršini?"

Liudnumas ataina, kaip viesula, netikėtai su triukšmu ir smarkumu, staiga, kad negalime pasakyti, nei iš kur atėjo, nes nebuvo jokios priezasties ir jis daro bloga visokiais budais.

Širdis alpsta, ima tingti ir darosi netikusi prie gero; rankos nelinksta prie darbo, kaip sako psalmietis, ir pasilieka, kaip Agar, kuri padiko savo sunų verkti po medžiu.

(Daugiau bus).

"MEILĖ" Literatūros — mokslo visuomenės katalikiškas laikraštis.

Išina kad mėnesis. Vienas iš įvairiausių literatūriškų laikraščių. "MEILĖ" taip pat yra dvasinių skaitymų. Išvirkimas rasau neudė. Išina jau išitai metai. Išleidiu kunigas M. J. Urbonas.

Kaina metams \$1.50
Užrubėdų \$2.00

Rašyk šiom adresu:
"MEILĖ" 304 State Street, Du Bait, Pa.